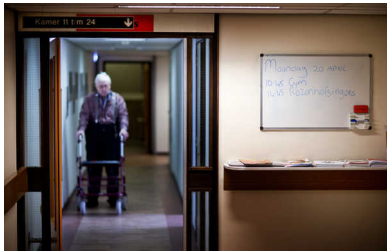

Steeds stiller in De Rozenhof

In de gangen van het verzorgingshuis De Rozenhof in Naaldwijk is vandaag de dag geen sprake meer van een komen en gaan van mensen.

FOTO'S GUUS SCHOONEWILLE

Mevrouw Van der Stok maakt in haar vertrouwde kamer een breiwerkje.

Helaas geen grap: de winkel is per 1 april gesloten.

GUUS SCHOONEWILLE

In De Rozenhof wonen nog 10 mensen; ooit waren dat er 40.

GUUS SCHOONEWILLE

NAALDWIJK

Ruim een halve eeuw was De Rozenhof in Naaldwijk een instituut, waar opa en oma hun levensavond woonden. Nu gaat het verzorgingshuis dicht, de laatste tien bewoners drinken hun koffie 'eenzaam' bij elkaar in het lege huisrestaurant. Wachtend op een plekje in het Woerdblok. 'We zijn allemaal mensen van de dag. Iedere dag is er een, maar die wordt hier steeds stiller.'

RIEN VAN DEN ANKER

De Rozenhof gaat dicht als verzorgingshuis, voldoet niet meer aan de (woonzorg)normen van deze tijd. Bij binnenkomst kan een ieder zien dat de afbouw al gaande is. Er zit niemand meer in de grote, leren fauteuils in de ontvangsthal. Het winkeltje bij de hoofdingang is gesloten en de receptie is een drukbelletje, waarmee je iemand kunt oproepen. De enige fiets voor de deur is die van de verslaggever. Het aantal personeelsleden is sterk teruggedraaid en er zijn maar weinig vrijwilligers aanwezig. Logisch, minder bewoners, dus minder activiteiten.

Mevrouw Dien Vlaardingebroek (92) begint ondanks alles

enthousiast. "Dit is een prinsessenleven; alles hier wordt geregeld." Ze woont nu alweer zeven jaar in De Rozenhof en vult haar dagen met lezen en puzzelen, met koffie drinken en eten in het restaurant. Ze krijgt vaak bezoek van kinderen en vriendinnen, maar ze gaat ook bij andere bewoners langs.

Met de verhuizing in aantocht is alles anders geworden. "Het wordt steeds leger hier, met de tien mensen die er nog wonen is het natuurlijk niet meer zo gezellig als voordien, de meeste andere bewoners zitten al in het Woerdblok. Het is stiller maar ook saaier, vroeger dronken we koffie met z'n veertien aan één grote tafel, nu met z'n vieren."

Levendig

Ooit was het in De Rozenhof ouderwets levendig, een va-et-vient van bewoners, familie en verpleegkundigen. Kleinkinderen die lachend door de gangen renden. Op zondag klonken psalmen, doordeweeks vaak bekende Hollandse meezingers. De verhuisoperatie van de 40 bewoners begon - gang voor gang - eind vorig jaar en moet in augustus klaar zijn. Dan is de laatste Rozenhoffer verhuisd naar het Woerdblok-complex, aan de rand van Naaldwijk.

Mevrouw Aagje van der Stok-Nouwt (95) woont pas twee jaar in De Rozenhof. Daarvoor was er ook al een verhuizing: vanuit De Lier, waar ze tien jaar in een verzorgingshuis woonde. Ze weet dus maar al te goed hoe het is om op hoge leeftijd te verkassen.

"Ik heb het in De Rozenhof echt naar mijn zin, ik had best willen blijven als het had gekund." Dan gelaten: "Maar ik zal wel zien waar ik terecht komt. Dit is mijn laatste

reis en we zijn op onze leeftijd allemaal mensen van de dag. Iedere dag is er een, maar die wordt hier wel steeds stiller."

Mevrouw Marri Overgaauw (79) vertelt dat het leven in De Rozenhof echt leuk was, maar dat dat minder is geworden sinds er zoveel bewoners zijn vertrokken. En ze zegt al veel klachten over het Woerdblok te horen. "Het is hier veel huiselijker. Daar is het mooi en groot, maar ook koud. Ik zit er niet op te wachten."

Ook mevrouw Vlaardingerbroek zegt diep in haar hart liever niet weg te willen, maar dat het vertrek van bovenaf is besloten. "Ik zie er wel tegenop en ik hoorde dat er sinds de opening van Het Woerdblok negentien mensen zijn overleden, ook deels van de Pijletuinenhof, maar ja, je weet niet of die waren blijven leven als ze niet waren verhuisd."

"Ik ben in Het Woerdblok wezen kijken," vertelt mevrouw Van der Stok. "Het is daar inderdaad luxer en ruimer en ik krijg twee kamers. Maar goed, het is afwachten tot er daar plaats is. Ik maak me maar niet zo druk, ik heb in mijn leven al zoveel meegemaakt, heb mijn man, een kind en een kleinkind overleefd, dan kijk je anders naar het leven."

Ze zien alle drie niet eens zo op tegen de verhuizing zelf; er wonen genoeg kinderen en familieleden in de directe omgeving. "Maar ja, al die rommel eromheen, andere mensen, andere regels, je moet daar weer je draai vinden, weer aarden. Eigenlijk moet je oude bomen niet verplaatsen".

Wat hen het meest stoort is de in hun ogen gebrekkige communicatie. "Je hoort hier niks, niemand weet wat. We zitten er al maanden tegen aan te hikken, dat is niet prettig. Al die onzekerheid," zo klinkt het. Mevrouw Van der Stok vult aan: "Wij weten de helft niet, maar ik weet niet of het personeel alles weet."

Mevrouw Vlaardingerbroek is

stelliger: "Het is volkomen onduidelijk wanneer we gaan verhuizen, de operatie moet in augustus klaar zijn. Maar ik ben nuchter genoeg om te weten dat er in Het Woerdblok gewoon tien dood moeten gaan zodat er dan plaats is voor ons."